

[Kai Moltke.]

slag, som har fået tilslutning fra regeringsmedlemmerne. Nu må man vel respektere så megen parlamentarisk skik, at der skal gives tid til, at regeringspartierne også kan blive enige om sådanne arbejdsdokumenter, enige om en platform, og efterhånden arbejder man sig vel igennem med disse praktiske hensyn.

Jeg skal også se bort fra, at man ikke her i dag, fordi det måske kom overraskende, kom ind på et spørgsmål om regeringens stilling til et så vigtigt problem som kreditpolitikken. Jeg skal til gengæld hænge mig så meget des mere i statsministerens bebudelse af, at man vil indstille sig på at træffe foranstaltninger til en varig høj beskæftigelse, og så vil jeg virkelig, når vi når til dette punkt, gøre opmærksom på arbejdsløsheden; for det er jo andre steder end i Nordjylland, vi står over for beskæftigelsesproblemer. Det har regeringen ikke ansvaret for, for det var før dens tid, men pr. 24. januar 1968 havde man inden for arbejdsløsheds-kasserne 60.316 arbejdsløse; og hvis vi ser på de særlig farlige, særlig ramte områder, finder vi, at vi her i januar i år har 15 pct.s arbejdsløshed for de ufaglærte, hvor man i fjor havde 9; og hvor byggefagene i fjor i januar måned stod med 5 pct., er nu 11 pct. af bygningsarbejderne ledige. Når man taler om en fast, sikker og varig høj beskæftigelse, venter vi altså rent konkret besked om, hvilke forholdsregler regeringen har i sigte dertil.

Så må jeg igen her understrege, at beskæftigelse jo ikke er noget, der altid kommer af sig selv. I vor mekaniserede tidsalder er det en kendsgerning, at der må arbejde færre og færre i den enkelte virksomhed, hvis den skal gøres konkurrencedygtig. Det, som mangler i øjeblikket, er betingelserne for den nødvendige ekspansion, og jeg forstår stadig væk ikke, at socialdemokratiets og SF's ordførere hænger sig i, at dette alene er et spørgsmål om at nedbringe lønningerne, og ganske ser bort fra, at det er den høje rente, som er den egentlige bremse både for den modernisering og den ekspansion af industrien, som skal til for at skaffe en høj og varig beskæftigelse. Eftersom vi ingen konkrete planer har fået, vil jeg bede om, at dette må indgå i overvejelserne for den kommende tid.

Jeg har ikke haft i sinde i dag at rejse en

Grønlandsdebat. Når man til sin tid vil læse min tale, vil man se, at jeg foreslår, at regeringen, når et ansvarligt materiale foreligger, giver folketinget fuld og udtømmende besked om de uhyggelige begivenheder, der finder sted på Grønland, og det ville være rimeligt, om man, når sådant materiale forelå, indstillede sig på at tage en debat om basespørgsmålet og overflyvningsspørgsmålet. Visse steder har man været så utålmodig, at man hellere vil have oplysningerne bagefter og beslutningerne først. En sådan iver præger ikke os i det venstresocialistiske parti; men når hele den øvrige del af forsamlingen her nu begynder at udkæmpe dagsordenskrig, vil vi heller ikke lægge skjul på, hvad der forekommer os at være det mest rigtige. Jeg må straks sige med hensyn til dagsordener, at det, at regeringspartierne nu tilslutter sig den hækkerupske dagsorden, forekommer mig en lille smule mistænkeligt. Hvad er det i virkeligheden, man gør ved at vedtage den hækkerupske dagsorden? Man vil have, at den nuværende regering udenrigsminister skal tilvejebringe sådanne garantier for, at dansk atompolitik respekteres, som den socialdemokratiske regering i de sidste 14 år enten ikke har søgt hidført eller i alle tilfælde ikke har hidført. Det er altså sådan, at man i den hækkerupske dagsorden elskværdigst lader sorteper gå videre, for jeg tænker da ikke, det er første gang, hr. Per Hækkerup er kommet til at tænke over disse problemer her i salen i dag i konkurrence om dagsordener med hr. Aksel Larsen. Skal man endelig have dagsordener, må vi hellere sige, hvad det i virkeligheden er, man mener, og hvad det er, som er galt. Det er jo baseaftalen af 1951. Jeg havde foretrukket, at man, før vi fik denne debat, til hver eneste folketingsmand havde udleveret en kopi af denne mærkelige aftale. Dens forhistorie var jo den, at der var andre baseaftaler for Grønland, som var blevet afsluttet af en ambassadør, der ikke repræsenterede nogen dansk regering; men bordet fangede ved disse Kaufmannaftaler, som lå til grund for det. Så kom vi ind i NATO; og så blev visse ting fæstnet på papiret.

Hvorfor er denne aftale utilfredsstillende? Den er utilfredsstillende, fordi der ikke står ét ord om det, som i øjeblikket er dagens politik: amerikanerne skal respektere, at